

talelser, der er fremsat af de ærede foregaaende Talere om, at Tendensen i Lovforslaget er god, og jeg vil gerne rette en Tak baade til Kommissionens Medlemmer og til Ministeren for dette Lovforslags Fremsettelse. Jeg vil dog straks sige, at der kan ikke være Tale om at vedtage det uden en Udvalgsbehandling, der efter min Mening paa ingen Maade kan blive saa kort, at der er noget Haab om, at Behandlingen kan tilendebringes i denne Samling. Men det er jo endelig heller ikke det vigtigste at faa fabrikeret saa mange Love som muligt; at Kvantiteten af Love er for ringe, er der saamænd ingen, der kan beklage sig over, men Kvaliteten er ikke altid tilfredsstillende, ikke mindst, fordi der ikke har været fornøden Tid til at behandle mange af de Lovforslag, der er blevet forelagt i dette Ting.

I Forhold til de nugældende Regler udvider Lovforslaget baade Adgangen til at hensidde i uskiftet Bo og tillige den Arveret, som den ene Ægtefælle har efter den anden. Hvad det uskiftede Bo angaar, er det jo i Øjeblikket saaledes, at naar Ægtefællerne har Børn, og den ene Ægtefælle dør, er der Forskel paa Mandens og Hustruens Retsstilling; Manden har altid ifølge Loven Ret til at forblive hensiddende i uskiftet Bo med Fællesbørn, enten de saa er myndige eller umyndige, og han behøver intet Samtykke dertil, hverken af Børnene selv eller af Øvrigheden, men hvis Hustruen er den efterlevende, stiller Forholdet sig anderledes; hun har ingen legal Ret til at hensidde i uskiftet Bo, saaledes som Manden har; Manden kan ved Testamente tillægge hende den samme Ret til at sidde i uskiftet Bo, som han selv har, men har han ikke sikret hende ved et saadant Testamente, maa hun altid have Samtykke dertil, enten af Fællesbørnene selv, hvis de er myndige, eller, hvis de er umyndige, af Øvrigheden. Nu forbedres hendes Stilling saaledes, at hun i alt væsentligt bliver stillet paa samme Maade som Manden, dog at hun efter Bestemmelsen i § 2 kan faa beskikket en Tilsynsværge, naar Manden har bestemt det. Dette er ganske vist et Brud paa den formelle Ligestilling for Mand og Hustru, men man maa jo ikke blot se doktrinært paa disse Ting; man maa se praktisk paa dem, og jeg er ikke i Tvivl om, at saaledes som de praktiske Forhold ligger, er Kvinderne, uanset al den Adgang, de nu har opnaaet til Selverhverv og fri Virksomhed ude i Livet, i saare mange Tilfælde ikke i Besiddelse af den Forretningsdygtighed udad-

til, som maa kræves, naar man skal sidde i uskiftet Bo, og der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, at gennemsnitlig er dog Skabningens Herrer — om jeg endnu maa kalde dem saa — bedre skikket til at varetage Finansernes Styrelse udadtil end Kvinderne. Jeg vover at sige dette, skønt jeg ved, at jeg kan paadrage mig visse yderliggaaende Kvindesagskvinders Mishag derved.

Endvidere maa Erstatningsbestemmelsen i § 6 om den, der har raadet paa en utilbørlig Maade over det uskiftede Bo, og Reglerne i § 10 og § 12, der berører Spørgsmaalet om Stifbørn og Arvingers Ret til at forlange skiftet, underkastes en nærmere Overvejelse. Og navnlig maa de helt nye Bestemmelser, man har indført i 2det Kapitel, om Adgang til at sidde i uskiftet Bo med andre end Børn, altsaa med Slægtskabsarvinger, de saakaldte Udarvinger, altsaa nærmere og fjernere Slægtninge efter den førstafdøde, overvejes. Det er jo en Række helt nye Regler, der her indføres, og jeg kan sige om disse, at jeg i og for sig billiger Tendensen, for de er gennemgaaende til Gunst for den længstlevende Ægtefælle og stiller denne bedre, end vedkommende nu er stillet. Men da denne Regel dog er ny i dansk Ret og paa forskellige Punkter er noget indviklet, og desuden efter min Mening i visse Tilfælde uheldig, og da den tillige vil blive overflødig, dersom man følger det i Samlingen 1919—20 nedsatte Folketingsudvalgs Anskuelse om, at af barnløse Ægtefolk skal den længstlevende have fuld Arveret efter den førstafdøde, naar ingen anden Bestemmelse er truffet, mener jeg dog, at man maatte ønske at komme til en Overvejelse af, om ikke den Anskuelse, som Folketingsudvalget havde i 1919—20, i Virkeligheden er den rigtige. Thi det forekommer mig, at naar den ene af de barnløse Ægtefæller dør, og der intet Testamente er, vil det i Almindelighed være det naturligeste, at den længstlevende arver den førstafdøde Mand eller Hustru, og at ikke hverken den afdødes Forældre eller Søkende eller Søkendes Børn eller andre Arvinger skal have noget Krav paa Andel i Arven.

Med Hensyn til de nugældende Regler om Ægtefællers Arveret er Forholdet dette, at hvis den afdøde Ægtefælle efterlader sig Børn, arver den længstlevende en Broderlod, som det kaldes, der beregnes efter ret indviklede gamle Regler, som man kendte det i gamle Dage, da Brødre fik dobbelt Lod mod Søstre, og der er da den Bestemmelse, at denne Broderlod i intet Tilfælde maa være større end en Fjerdedel. En Fjerdedel-Græn-